

H. NAGY PÉTER

Visszaemlékezések 3.

Kukacokkal táncoló

Guggolok a játszótéren. Alsó tagozatos vagyok, napközis kisdobos. Gábor nevű ultrafanatikus barátommal golyózunk. Akkor ez volt a menő. Van egy lyuk, abba kell betalálni üveggolyóval. Vagy vassal, de ez másodlagos. A szabályok a következők:

– Fúrj egy lyukat egy vasgolyó földbe taposásával. Ügyelj rá, hogy ne mozduljon el közben a golyó, különben cseszheted: ovális lesz, és a játékra alkalmatlan. Ha így lenne, kezd elölről a dolgot: leteszed, rálépsz, kiveszed.

– Ha kész a lyuk, és megfelelő, kezdődhet a „szórás”. A két játékos bizonyos távolságból a lyuk felé gurítja a golyóit, és akié közelebb áll meg, az kezd lőni. A taktika ilyenkor általában a következő: ha az ellenfél golyója nagyon közel áll a lyukhoz, érdemes messze „szórni”, mert ha nem előzzük ki, közelről könnyebben betalál. A szórás annyiszor megismételendő, ahány golyóban előzetesen megállapodtak a küzdő felek.

– Az első kör után a következő játékos megfontolhatja, hogy újabb golyót „szórjon” a játékba, amennyiben úgy érzi, az ellenfél túl közel jutott a lyukhoz, bármelyik golyóval betalálhat.

– Mindez addig tart, amíg valamelyik játékos be nem talál. Ha így lesz, övé az összes golyó, ami a menetben „szórásra” került.

Nos, a Gáborral ezt műveljük. Mígnem az egyik lövés elakad valamilyen. Egy kukac szeli át a küzdőteret. Szörös. Sőt, néhány lépésre tőlünk ott az egész kóceráj. Az egyikük majdnem akkora, mint egy dúnei homokféreg. Bele sem fér a kiürült dobozba, amely a golyóimat tartalmazta. A többit azonban szépen összeszedjük. A doboz megtelik. Eltesszük.

Egy hirtelen sípszó szakítja meg a játékot. Golyó előtt, golyó után. Kukacok precízen a dobozban. No, jön a tanító néni, és – mivel rosszalkodtunk – elkezd beszédni a lényegre. Átadjuk. Egy doboz a sok között. Jó helyen van, végre. Gábor néz, mint mindegy, én nézem, ahogy kell. Ennyi. Sunyítunk.

A tanító néni zsebéből egyszer csak kiesik a doboz. Hullámozó kukacok a ruháján. Táncba kezd. Ugra-bugra. Ennyi történt. Régi fejemmel a kukacokkal táncoló tanító néni kapcsán azt gondolom, hogy fölösleges mentegetőzni. Golyózni kell. És tudni kell, merre van a lyuk. Kanyó.

